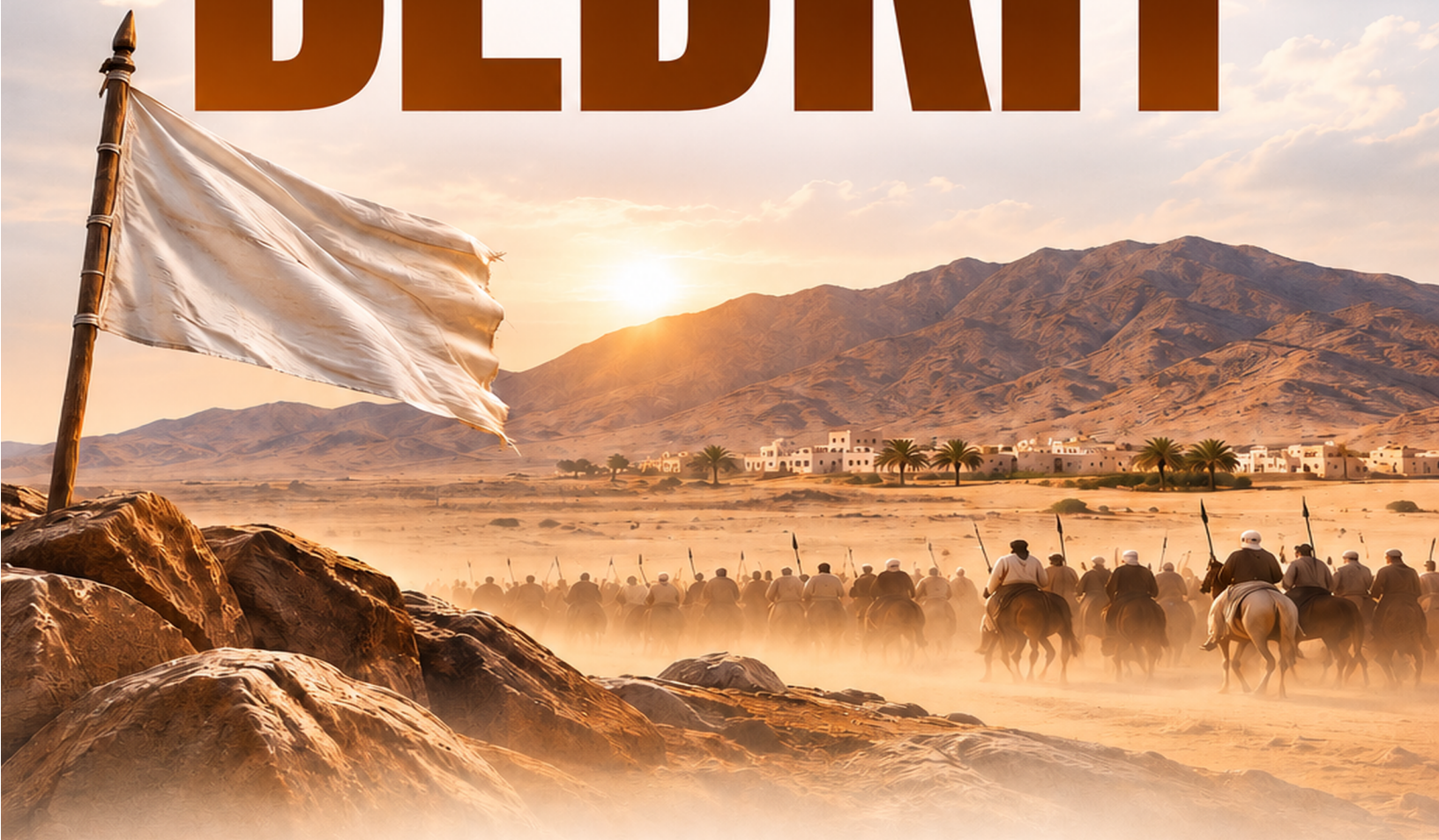
سلفي
SELEFI.ORG

BETEJA E BEDRIT

‘ABDUL-MUHSIN IBËN MUHAMED EL-KASIM

IMAM DHE HATIB NË XHAMINË E NDERUAR
PROFETIKE NË MEDINE

بسم الله الرحمن الرحيم

Beteja e Bedrit

Me emrin e Allahut, të Gjithëmëshirëshmit, Mëshirëplotit.

Të gjitha lavdet dhe falenderimet janë për Allahun, Zotin e gjithësisë. Lavdërimet dhe paqja qofshin mbi Profetin tonë, Muhamedin, si dhe mbi Familjen e tij dhe të gjithë Sahabët e tij.

E më pas:

Bazat e fesë janë: njohja e Allahut, njohja e fesë së Tij dhe njohja e Profetit të Tij – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –. Dhe nëpërmjet Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – robi njeh Zotin e tij dhe fenë e tij. Edhe lumturia në dynja e në ahiret është e lidhur ngushtë me pasimin e udhëzimit të Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –. Ka thënë Ibnul-Kajjim – Allahu e mëshiroftë –:

“Çdokush që është këshillues i sinqertë me veten e tij dhe dëshiron shpëtimin dhe lumturinë për veten e tij, e ka detyrë që të mësojë mjaftueshëm nga udhëzimi, jetëshkrimi dhe virtyti i Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –, aq sa ta nxjerrë veten e tij nga gjiri i atyre që janë injorantë rreth tij, si dhe të futet në gjirin e atyre që janë ndjekës, palë dhe parti e Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –. E pikërisht në këtë çështje njerëzit janë tre llojësh: disa kanë njohuri të paktë rreth tij, disa kanë njohuri të shumtë, kurse disa janë plotësisht të privuar nga njohja e tij.”[1]

[1] Zaad el-Me’aad, vëll.1/fq.69.

Një ngjarje madhështore në Islam:

Dita e Xhuma, dita e 17-të e muajit Ramadan, në vitin e dytë mbas Hixhretit, ishte një ditë madhështore në Islam, të cilën Allahu i Lartësuar e quajti dita e “Furkanit”[2], kurse Profeti – ‘*alejhis-salatu ues-selam* – ka thënë për të:

اللَّهمَّ إن تُهلِكْ هذه العِصابةَ مِن أهلِ الإسلامِ لا تُعبَدْ في الأرضِ!

“*O Allah, nëse shkatërrohet ky grup i vogël muslimanësh, Ti nuk do të adhurohesh nga njerëzit në tokë!*” E ka transmetuar Muslimi.[3]

Ka thënë Kurtubiu – Allahu e mëshiroftë:

“Dhe që nga ajo ditë u ngrit fuqishëm Islami!”[4]

---

[2] **Shënim i përkthyesit**: “*Furkan*” vjen nga rrënja e fjalës arabe “فرق” (faraka) që do të thotë: të ndash apo të dallosh qartazi mes dy gjërave. Është quajtur libri i Allahut “Furkan” sepse ai Libër ndan qartazi mes të vërtetës dhe të pavërtetës, mes imanit dhe kufrit, mes teuhidit dhe shirkut, mes udhëzimit dhe devijimit, mes hallallit dhe haramit, me të mirës dhe të keqes.

Madje në Kur`an gjendet edhe një sure me emrin el-Furkan.

Edhe beteja e Bedrit është quajtur poashtu “Dita e Furkanit”, sepse ajo ishte një betejë vendimtare që do të ndante përgjithmonë të vërtetën nga e pavërteta.

Ka thënë Shejkh ‘Abdurr-Rrahman ibën Nasir es-Sa’dij – Allahu e mëshiroftë – duke komentuar Fjalën e Allahut të Lartësuar:

﴿إِن كُنتُمْ ءَامَنتُم بِٱللَّهِ وَمَآ أَنزَلْنَا عَلَىٰ عَبْدِنَا يَوْمَ ٱلْفُرْقَانِ يَوْمَ ٱلْتَقَى ٱلْجَمْعَانِ﴾

“**…nëse ju i besoni Allahut dhe atë që i zbritëm robit Tonë në ditën e Furkanit…**” [el-Enfal, 41] – ajo është dita e Bedrit, dita kur Allahu ndau të vërtetën nga e pavërteta, i dha ngadhënjimin të vërtetës dhe e asgjësoi të pavërtetën.

“**…ditën kur u takuan dy grupimet…**” – grupimi i muslimanëve dhe grupimi i qafirave. Domethënë: nëse ju keni imanin tuaj tek Allahu dhe tek haku që Allahu ia zbriti të Dërguarit të Tij në ditën e Furkanit, dita në të cilën ndodhën shenja dhe argumente të qarta që dëshmuan se ajo që solli i Dërguari ishte haku.” [*Tejsir el-Kerim err-Rrahman, fq.355*]

[3] E ka transmetuar Muslimi në *Sahihun* e tij, me numër 1763.

[4] *Tefsir el-Kurtubij*, vëll.4/fq.180.

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – ka marrë pjesë personalisht në këtë betejë, madje kanë zbritur edhe njëmijë melaike nga qielli, të udhëhequr nga Xhibrili – ‘*alejhis-selam* – për të marrë pjesë në këtë betejë. Çdo besimtar që ka marrë pjesë në këtë betejë i ka gjynahet të falura, është bërë e ndaluar futja e tij në Zjarrin e Xhehenemit dhe ai do të futet në Xhenetet më të larta. Po ashtu, melaiket që kanë marrë pjesë në këtë betejë janë më të virtytshëm sesa pjesa tjetër e banorëve të qiellit.

Kjo betejë përmban përfitime, shenja udhëzuese, mësime dhe mrekulli.

©Selefi.org

Shkaku përse ndodhi kjo betejë

Kurejshët e luftuan fenë e Allahut dhe e dëbuan Profetin e Tij – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – nga Meka dhe i dëmtuan Sahabët e tij, saqë u detyruan të emigronin drejt Medines. Kur i erdhi lajmi Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhiu e sel-lem* – se një karvan tregëtar po kthehej nga Shami, i cili shoqërohej nga Ebu Sufjani dhe ishte i ngarkuar me pasuri të shumta të Kurejshëve, atëherë u mobilizuan Sahabët e Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – që t’i dalin para karvanit për ta kapur si plaçkë lufte, si dhe që ta marrin veshë idhujtarët e Mekkes që muslimanët nuk janë më të dobët e të mekur.

Me Profetin – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – dolën treqind e ca burra, të cilët nuk synonin luftëbetejën, por synonin që të kapnin karvanin. Kur u njoftua Ebu Sufjani që muslimanët ishin nisur në drejtim të karavanit, ai menjëherë lëshoi kushtrimin te Kurejshët që të marrshonin në drejtim të tij. Por ai e ndryshoi drejtimin e karavanit, duke marrë rrugën e bregut të detit dhe vazhdoi kështu derisa shpëtoi. Pastaj, i lajmëroi Kurejshët që karavani shpëtoi, por Kurejshët ishin nisur tashmë me parinë e tyre dhe asnjëri prej tyre nuk pranoi të kthehet mbrapa, përveç Ebu Lehebit. Radhëve të tyre iu bashkangjitën edhe fiset e beduinëve që i hasën rrugës, me qëllim që t’i shfarosin përgjithmonë muslimanët. Ata dolën pikërisht ashtu siç i përshkroi Allahu i Pastër nga çdo mangësi:

﴿بَطَرٗا وَرِئَآءَ ٱلنَّاسِ﴾

“**…dolën për të shtypur të vërtetën dhe për t’u dukur para njerëzve!**”[5]

[5] El-Enfal, 47.

Trimëria e Sahabëve

Sahabët e të Dërguarit të Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – ishin shoqëruesit më të mirë për Profetin më të mirë. Kur ata u njoftuan se Kurejshët po vinin drejt tyre për të luftuar Profetin – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –, u çua el-Mikdad ibnul-Esued – *radijAllahu ‘anhu* – dhe tha:

“Ne s’të themi ashtu siç tha populli i Musait: “Shko ti me Zotin tënd dhe luftoni ju të dy!” Por ne do të luftojmë në krahun tënd të djathtë dhe në krahun tënd të majtë, do të luftojmë përpara teje dhe mbrapa teje!”

Ibën Mes’udi tha:

“E pashë Profetin – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – se si i shkëlqeu fytyra dhe u gëzua nga fjala e tij!” E ka transmetuar Bukhari.[6]

Ensarët i thanë Profetit – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –:

“Po të na urdhërosh neve që t’i futemi detit me kuaj, padyshim që do ta bëjmë! Edhe po të na urdhërosh neve që të hipim mbi kuajt tanë e t’i rraskapisim derisa të mbërrijmë në Berk el-Gimad (qytet në Habesheh), padyshim që do ta bëjmë!”[7]

[6] E ka transmetuar Bukhari në Sahihun e tij, me numër 3952, nga ‘AbdUllah ibën Mes’udi – *radijAllahu ‘anhu* –.
[7] E ka transmetuar Muslimi në Sahihun e tij, me numër 1779.

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – i lutet Allahut me përgjërim

Kur u afruan Kurejshët në Bedër, numri i të cilëve ishte tre herë më i madh sesa numri i muslimanëve, Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – e kaloi tërë natën duke iu lutur Zotit të tij dhe duke i kërkuar triumfin. Ai u përgjërua në lutje aq shumë, saqë i ra nga shpatullat pelerina që mbante veshur, kurse Ebu Bekri ia ngrinte prapë dhe i thoshte:

“O i Dërguari i Allahut! Mjafton me kaq sa i kërkove Zotit tënd, se padyshim që Ai do ta përmbushë atë që të ka premtuar ty!” E ka transmetuar Muslimi.[8]

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – nuk ndenjti thjesht zgjuar atë natë, por e kaloi tërë natën duke iu lutur Allahut me përgjërim.

Ka thënë ‘Aliu – *radijAllahu ‘anhu* –:

“Hodha vështrimin rreth e rrothull nesh atë natë dhe pashë që të gjithë ishin në gjumë, përveç të Dërguarit të Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – që qëndronte nën një pemë dhe falej e qante, derisa u gdhi.” E ka transmetuar Ahmedi.

Kështu pra, Allahu iu përgjigj lutjes së Profetit të Tij – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –.

[8] E ka transmetuar Muslimi në *Sahihun* e tij, me numër 1763.

Mrekullitë që ndodhën përpara betejës

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – i përgëzoi Sahabët e tij me triumf dhe i njoftoi paraprakisht për vendet se ku do të vriteshin kokat e idhujtarëve të Mekkes. Kur erdhi mëngjesi, dolën përpara Kurejshët me garnizonet e tyre dhe u takuan të dyja ushtritë në Bedër, pa caktuar takim më përpara, thjesht me një urtësi që donte Allahu të ndodhte ashtu, sikurse ka thënë Allahu i Pastër nga çdo mangësi:

﴿وَلَوۡ تَوَاعَدتُّمۡ لَٱخۡتَلَفۡتُمۡ فِي ٱلۡمِيعَٰدِ وَلَٰكِن لِّيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗا﴾

“**Edhe sikur të kishit lënë një takim me njëri-tjetrin, prapëseprapë nuk do t’i përmbaheshit takimit, porse Allahu kishte vendosur diçka tjetër që do të kryhej patjetër!**”[9]

Allahu i vuri besimtarët në gjumë dhe futi në shpirtrat e tyre një ndjenjë sigurie dhe qetësie për ta.

﴿إِذۡ يُغَشِّيكُمُ ٱلنُّعَاسَ أَمَنَةٗ مِّنۡهُ﴾

“…**kur ju kaploi juve me gjumin dhe me ndjenjën e sigurisë nga Ai.**”[10]

Allahu bëri që numri i besimtarëve të dukej i vogël në sytë e idhujtarëve, që ata të mos ia mbathnin nga fushëbeteja, e poashtu e bëri numrin e idhujtarëve të vogël në sytë e besimtarëve që ata të marrshonin përpara:

﴿وَإِذۡ يُرِيكَهُمُوهُمۡ إِذِ ٱلۡتَقَيۡتُمۡ فِيٓ أَعۡيُنِكُمۡ قَلِيلٗا وَيُقَلِّلُكُمۡ فِيٓ أَعۡيُنِهِمۡ لِيَقۡضِيَ ٱللَّهُ أَمۡرٗا كَانَ مَفۡعُولٗاۗ﴾

“…**edhe kur Allahu ju bëri juve që t’i shikoni ata të paktë në numër në sytë tuaj, në çastin e përballjes me ta, si dhe i bëri ata që t’ju shohin juve të paktë në numër në sytë e tyre, sepse Allahu kishte vendosur diçka tjetër që do të kryhej patjetër!**”[11]

[9] El-Enfal, 42.
[10] El-Enfal, 11.
[11] El-Enfal, 44.

Ka thënë Ibën Mes’udi – *radijAllahu ‘anhu* –: “Aq sa mua më ndodhi t’i them një burri që e kisha pranë: “A po të duken ty shtatëdhjetë vetë?” Kurse ai më tha: “Mua po më duken njëqind veta!” Ndërkohë që ata ishin afërsisht njëmijë veta!”[12]

Allahu futi tmerrin dhe frikën në zemrat e idhujtarëve:

﴿سَنُلۡقِي فِي قُلُوبِ ٱلَّذِينَ كَفَرُواْ ٱلرُّعۡبَ﴾

“**Ne do të fusim tmerrin në zemrat e atyre që s’besojnë!**”[13]

Kurse besimtarët i bëri të palëkundur duke i përforcuar me melaiket:

﴿إِذۡ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى ٱلۡمَلَٰٓئِكَةِ أَنِّي مَعَكُمۡ فَثَبِّتُواْ ٱلَّذِينَ ءَامَنُواْۚ﴾

“…**atëherë Allahu u shpalli melaikeve: Unë me të vërtetë jam me ju, prandaj përforcojini ata që besojnë!**”[14]

[12] E ka transmetuar Ibën Ebij Shejbeh në librin e tij *el-Musannef*, me numër 37853.
[13] Aal ‘Imran, 151.
[14] El- Enfal, 12.

Shenjat e para të triumfit

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – u dha zemër besimtarëve që të luftonin. Kështu, u takuan dy taboret dhe beteja u ndez flakë. Triumfi filloi herët me rënien e shiut që pastroi besimtarët nga brenda e nga jashtë, i bëri këmbët e tyre të patundura, i përforcoi zemrat e tyre, si dhe largoi nga ata cytjet ligështuese të Shejtanit. Thotë Allahu i Pastër nga çdo mangësi:

﴿وَيُنَزِّلُ عَلَيۡكُم مِّنَ ٱلسَّمَآءِ مَآءٗ لِّيُطَهِّرَكُم بِهِۦ وَيُذۡهِبَ عَنكُمۡ رِجۡزَ ٱلشَّيۡطَٰنِ وَلِيَرۡبِطَ عَلَىٰ قُلُوبِكُمۡ وَيُثَبِّتَ بِهِ ٱلۡأَقۡدَامَ ١١﴾

“**Ai zbret mbi ju nga qielli ujë që t’ju pastrojë me të dhe të largojë nga ju cytjet ligështuese të Shejtanit, si dhe që t’ju forcojë zemrat tuaja dhe t’i bëjë këmbët tuaja të palëkundura.**”[15]

Atje u shfaq edhe Shejtani, i cili u tha idhujtarëve:

﴿لَا غَالِبَ لَكُمُ ٱلۡيَوۡمَ مِنَ ٱلنَّاسِ وَإِنِّي جَارٞ لَّكُمۡۖ﴾

“**S’ka kush ju mund juve sot nga njerëzit, e padyshim që unë jam garant për ju!**”[16]

Por, kur Shejtani i pa melaiket, ai ia mbathi me të katra, i la në baltë idhujtarët dhe tha:

﴿إِنِّيٓ أَرَىٰ مَا لَا تَرَوۡنَ إِنِّيٓ أَخَافُ ٱللَّهَۚ﴾

“**Unë shoh atë që ju nuk e shikoni dot! Unë kam frikë Allahun!**”[17]

Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – personalisht bëri një betejë të egër. Ka thënë ‘Aliu – *radijAllahu ‘anhu* –: “E kemi parë çfarë ndodhi në Bedër, ndërsa ne

[15] El-Enfal, 11.
[16] El-Enfal, 48.
[17] El-Enfal, 48.

mbroheshim duke qëndruar mbrapa të Dërguarit të Allahut – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* –, kurse ai ishte më pranë armikut sesa ne. Ai ka qenë nga njerëzit që bënë luftimin më të ashpër atë ditë.”[18]

[18] E ka transmetuar Ahmedi në *Musnedin* e tij, me numër 654.

©Selefi.org

Pjesëmarrja e melaikeve në luftim

Zbriti për të luftuar në këtë betejë edhe Xhibrili – ‘*alejhis-selam* – dhe për këtë i njoftoi Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – Sahabët e tij. Ai u tha atyre:

هذا جبريلُ آخِذٌ برأْسِ فرَسِهِ ، عليه أداةُ الحرْبِ.

“*Ky është Xhibrili që po tërheq prej freri kalin e tij, i ngarkuar me pajisjet luftarake!*”[19]

E bashkë me të morën pjesë në luftim edhe njëmijë melaike të tjerë. Allahu i njoftoi besimtarët për pjesëmarrjen e melaikeve në luftim përkrah tyre, për t’i përgëzuar dhe për t’i qetësuar zemrat e tyre. Allahu i Pastër nga çdo mangësi thotë:

﴿وَمَا جَعَلَهُ ٱللَّهُ إِلَّا بُشۡرَىٰ وَلِتَطۡمَئِنَّ بِهِۦ قُلُوبُكُمۡۚ﴾

“**E nuk e bëri Allahu këtë veçse si një përgëzim për ju dhe që të qetësohen zemrat tuaja me të…**”[20]

Ka thënë Ibën ‘Abbasi – *radijAllahu ‘anhuma* –:

“Kur një burrë prej muslimanëve po e ndiqte këmba këmbës një burrë prej idhujtarëve që e kishte përpara vetes së tij, sakaq dëgjoi një goditje kamzhiku sipër tij dhe zërin e një kalorësi që thoshte: “Përpara Hajzum!” Pastaj i hodhi sytë te idhujtari që kishte përpara vetes së tij dhe ai menjëherë ra përtokë. Kur e pa nga afër, vuri re që hunda i ishte thyer dhe fytyra i ishte shqyer, siç duket nga goditja e kamzhikut. Edhe fytyra i ishte mavijosur e gjitha. Pastaj, erdhi Ensariu dhe ia tregoi të Dërguarit të Allahut atë që panë sytë e tij, kurse ai tha:

صدَقْتَ، ذلك مِن مَدَدِ السَّماءِ الثَّالثةِ.

“*Të vërtetën the! Ai është një melek që u dërgua si përforcim nga qielli i tretë.*”

[19] E ka transmetuar Bukhari në *Sahihun* e tij, me numër 3995, nga hadithi i ‘AbdUllah ibën ‘Abbasit – *radijAllahu ‘anhuma* –.
[20] Aal ‘Imran, 126.

Ata vranë atë ditë 70 idhujtarë dhe zunë robër 70 të tjerë.”[21]

Ka thënë Sehli – *radijAllahu ‘anhu* –: “E pamë vetë se çfarë ndodhi në ditën e Bedrit. Ka ndodhur që kur dikush nga ne i drejtonte shpatën kokës së idhujtarit, papritmas koka e tij fluturonte nga trupi i tij përpara se shpata t’i mbërrinte te koka!”

Allahu i Pastër nga çdo mangësi, thotë:

﴿فَلَمۡ تَقۡتُلُوهُمۡ وَلَٰكِنَّ ٱللَّهَ قَتَلَهُمۡۚ﴾

“**Nuk ishit ju që i vratë ata, por Allahu i vrau ata!**”[22]

[21] E ka transmetuar Muslimi në *Sahihun* e tij, me numër 1763.
[22] El-Enfal, 17.

Numri i të vrarëve nga mesi i idhujtarëve

Në këtë betejë u vranë 70 idhujtarë, mes të cilëve ishin edhe kokat e Kurejshëve, ata të cilët i pengonin njerëzit nga feja Islame. U vranë edhe të tjerë që nuk kishin kurrëfarë mirësie. Mbas vrasjes së kokave të tyre, mes tyre mbetën vetëm të dobtit, e kështu feja Islame u përhap së tepërmi dhe kaloi horizontet. E krejt lavdia i takon Allahut!

Pastaj, do të ndodhte më vonë ajo që kishte qenë kader nga Allahu për pjesën e mbetur nga idhujtarët, sepse shumë prej tyre hynë në fenë Islame, me në krye Ebu Sufjanin dhe ‘Amër ibnul-‘Aas – *radijAllahu ‘anhuma* –.

©Selefi.org

Shehidët nga radhët e Sahabëve

Gjithsej, ranë 14 dëshmorë nga radhët e Sahabëve, të cilët fituan Xhenetet më të larta.

Nëna e Haritheh ibën Surakah shkoi te Profeti – *sal-lAllahu ‘alejhi ue sel-lem* – dhe i tha: “O Profet i Allahut, a po më tregon se si është gjendja e Harithes?” Kurse ai tha:

يا أُمَّ حارِثَةَ إنها جِنَانٌ في جنةٍ وإنَّ ابْنَكِ أصاب الفِرْدَوْسَ الْأَعْلَى.

“*O Umm Haritheh! Xheneti ka disa grada, kurse biri yt fitoi Firdeusin më të lartë!*”[23]

Ka thënë Ibën Kethiri – *rahimehUllah* –:

“Këtu ka një shenjë madhështore që tregon se çfarë grade të lartë kanë pjesëmarrësit në betejën e Bedrit, ngaqë Haritheh nuk ishte prej atyre Sahabëve që luftuan në epiqendrën e betejës dhe as në momentet kulminante të luftimit, por kishte qenë prej atyre Sahabëve që e vëzhgonin betejën nga distanca. Atë e goditi një shigjetë qorre, ndërkohë që ai ishte duke pirë ujë te pellgu i Bedrit. Por prapëseprapë, ai fitoi Firdeusin me këtë që i ndodhi. Atëherë, si mendon ti se do të jetë shpërblimi i atyre që luftuan në këmbë ballëpërballë me armikun?!

[23] E ka transmetuar Bukhari në *Sahihun* e tij, me numër 6567.

Detyra që kemi ne për këtë fe

Feja e Allahut është hak dhe Ai e mbron atë, kurse e pavërteta sado që të zbukurohet, prapëseprapë haku ka për ta shkatërruar atë. Ndihma vjen nga Allahu, edhe nëse nuk duken gjëkundi shkaqet e fitores! Prandaj robi duhet që t’i përmbahet kësaj feje me rigorozitet dhe duhet ta ndihmojë kauzën e Zotit të tij që Ai ta ndihmojë atë:

﴿وَلَقَدۡ نَصَرَكُمُ ٱللَّهُ بِبَدۡرٖ وَأَنتُمۡ أَذِلَّةٞۖ فَٱتَّقُواْ ٱللَّهَ لَعَلَّكُمۡ تَشۡكُرُونَ١٢٣﴾

“**E padyshim që juve ju ka ndihmuar Allahu në Bedër kur ju ishit të papërfillshëm, prandaj kijeni frikë Allahun duke iu bindur Atij, që të falenderoni kështu mirësinë e Tij.**”[24]

Pra, Islami mbërriti deri te ne nëpërmjet sakrificave. Për këtë Islam janë dhënë jetë të panumërta, janë plagosur e gjymtuar trupa, kanë luftuar të Dërguar, njerëz të sinqertë, dëshmorë dhe melaike, për lartësimin, vazhdimësinë dhe përcjelljen e kësaj feje deri te ne. Përgjatë shekujve ka mbetur kjo fe plotësisht e ruajtur me dispozitat dhe ligjet e saj, e vlefshme për çdo kohë e për çdo vend. Prandaj, obligimi i çdo robi është që ta pasojë këtë fe, që të jetë i lumtur me të, që ta përhapë dhe ta mbrojë.

E lusim Allahun që të na bëjë të palëkundur në këtë fe dhe të na udhëzojë në rrugën e drejtë.

Lavdërimet dhe paqja e Allahut qofshin mbi Profetin tonë, Muhamedin, si dhe mbi Familjen e tij dhe të gjithë Sahabët e tij.

Përktheu: Alban Malaj
Tiranë më 20/11/2026 miladij
E xhuma, 10 Xhumade el-Akhir 1448 hixhrij

[24] Aal ‘Imran, 123.